

[Kjeld Olesen.]

lavet over den 30. generalforsamling, så ser vi, at blandt de nordiske lande var der 26 resolutioner, som man ikke var enige om. I 19 af tilfældene stemte dog Norge sammen med Danmark. Tager vi EF, er tallet 36 resolutioner, hvor man ikke var enige blandt EF-medlemmerne.

Jeg vil gøre en enkelt bemærkning til hr. Arentoft. Jeg forstår, at fremskridtspartiets nye påfund er, at vi skal ud af De Forenede Nationer. Jeg lagde mærke til, at hr. Arentoft også kom med bemærkninger om forsvaret, kom med bemærkninger om Grækenland og Tyrkiet. Jeg synes, der er en vis sammenhæng. Vil det sige, at man fra fremskridtspartiets side er modstandere af de fredsbevarende styrker, der arbejder i FN's regie? Foreslår fremskridtspartiet, at vi skal trække de styrker hjem, vi har på Cypern? Mener fremskridtspartiet principielt, at der ikke skal befinde sig FN-soldater i Mellemøsten og andre steder i verden, hvor der er brændpunkter, og hvor der er virkelig fare til stede? Jeg vil meget gerne høre, hvad fremskridtspartiet har af mening om dette.

Så vil jeg komme med et par bemærkninger til hr. Fuglsang, som forsøgte at imødegå noget af det, jeg var inde på, ved at henvise til budgetterne. Ja, den argumentation har vi jo haft lige siden, jeg var nær ved at sige anden verdenskrig; det er ikke det, der er det afgørende. Det afgørende, når vi diskuterer dette her, er antallet af de forskellige våbensystemer, antallet af skibe, antallet af fly og ikke budgetter, som man jo udmærket godt ved der kan manipuleres med. Derfor begriber jeg ikke, hvorfor man kommer frem med noget, der for alle står som klare kendsgerninger. Man ved dog, at man i dag har midlerne til at finde ud af, hvordan situationen er. Det interessante er nemlig, at de påstande, der her er kommet frem, ikke første gang i dag, men igennem de senere par år, har man ikke hårdnakketheden benægtet, man har forsøgt på anden måde at komme uden om dem.

Men hvis det ikke kan lade sig gøre at erkende dette, så vil jeg spørge hr. Fuglsang, om han så kan forklare mig, hvorfor flådestyrker fra Warszawapagten opererer i større udstrækning omkring danske kyster. Når man nu er i gang med at forklare os alt dette her, vil jeg gerne have svar på det spørgsmål: hvorfor skal landgangsfartøjer operere i danske farvande nær danske kyster?

Det sidste, jeg skal omtale, er den sag, der nu har været rejst i form af forslag om motive-

ret dagsorden. Jeg har forstået udenrigsministeren således, at han stiller sig meget åben over for det spørgsmål, som rent aktuelt har givet anledning til sagen. Jeg forstår på udenrigsministeren, at han vil lytte til de forskellige ordførere for at høre, om der er almindelig tilslutning til, at man i denne sag enten går ind for eller det modsatte, når det drejer sig om at give domstolen kompetence i sager om enkeltpersoner.

Jeg vil på socialdemokratiets vegne gerne give støtte til, at man i den omtalte sag her giver denne kompetence, når det drejer sig om enkeltpersoner.

Så vil jeg uden videre gå ud fra, at hvis forskellige ordførere har tilkendegivet sig således, at der for udenrigsministeren ikke er tvivl om, hvordan sagen forholder sig – og udenrigsministeren har jo sagt, at han i så fald vil følge dette – så trækker man det forslag til dagsorden tilbage, der er stillet.

Guldberg (V):

Jeg skal først sige, at jeg begyndte mit første indlæg med at udtrykke tilfredshed med den ramme, som udenrigsministeren havde lagt om denne debat, og jeg skal da begynde mit andet indlæg med at udtrykke tilfredshed med, at den måde, denne debat har været lagt op på, i hvert fald efter min opfattelse har draget en usædvanlig klar skillelinje i grundopfattelsen af nogle udenrigspolitiske og sikkerhedspolitiske spørgsmål; det skal jeg ikke bruge megen tid på at beskrive, men nøjes med at konstatere det med tilfredshed.

Jeg vil gerne sige, at det, der vel egentlig er det centrale i det, får man jo nemt et billede af, hvis man finder fællesskabet mellem, hvad der blev sagt af hr. Gert Petersen, hr. Ib Nørlund og hr. Steen Folke. Fællesskabet i dette skiller sig klart ud i vurderingen af bogstavelig talt alle væsentlige konfliktspørgsmål, og de gør det efter min opfattelse, fordi man har en forskellig grundindstilling til det fundamentale spørgsmål om den politiske frihed og dens grundlag. Vi, der ønsker at bruge alle vore kræfter til at bevare grundlaget for den politiske og personlige frihed i den demokratiske form, har den vanskelighed, at de, der ikke ønsker dette, kan bruge en række midler, vi ikke kan. Og det er det mønster, vi ser i konflikter over hele verden. Jeg tror ikke, vi behøver at tabe af den grund, men jeg tror nok, det er en fordel, at man en